

Hozzászólás az OEE május 10-i küldöttközgyűlésen

Az Erdészeti Lapok 2007. májusi száma 181. oldalán korrekt tömörítés található a küldöttközgyűlésről közölt jegyzőkönyv részeként hozzászólásomról. Tekintettel azonban a téma aktualitására és súlyára, szükségesnek gondolom hozzászólásom teljes terjedelemben történő közlését.

Az OEE 2006. decemberi ünnepi küldöttközgyűlésén már jeleztem, hogy olyan, aggodalomra is okot adó jelenségek körvonalazódnak szakmánkban, amelyekre szeretném a figyelmet felhívni. Amiről szólni kívánok, az elsősorban a jövő nemzedékeinek jelenthet gondot, ezért elsősorban hozzájuk intézném szavaimat. Hivatkoznom szükséges az Erdészeti Lapok 2007. áprilisi számának 146. oldalán megtalálható „Forestpress” bekeretezett híradásra, továbbá az OEE elnöke és főtitkára által jegyzett 2007. április 20-i keltezésű levélre, amely a világhálón is olvasható.

Szeretném itt ismertetni az eltelt, valamivel több mint 2 év egyes folyamatait és azok összehasonlító arányszámait. A közigazgatási, kormányzati struktúrában az erdészeti ágazat az FVM-ben 2 éve még önálló főosztályként működött, jelenleg pedig egy vegyes profilú (agrárkutató és biotechnológia; agrár-vízgazdálkodás, vadászat és halászat; valamint az erdészet) főosztály egyik osztálya. A hatályos szabályok szerint kiadmányozási, kezdeményezői és munkáltatói jogosítványa főosztályi szintű miniszteriális szervezeti egység vezetőjének van. Nincsen arra munkajogi, vagy intézményes garancia, hogy egy nagy profilú főosztályt okl. erdőmérnök vezessen. Ez ettől kezdve vezetői gesztus alapján képzelhető el. Megjegyzendő még, hogy a létszám az egykori Erdészeti Főosztályon 25 főről indult, míg jelenleg a vegyes profilú főosztályon 7 fő foglalkozik munkaideje 100%-ában az erdészet ügyeivel egy osztályon, miközben a minisztérium összlétszáma, ezzel párhuzamosan 900 valahány főről 400 valahány főre csökkent. Mindez abból a nézőpontból sem elhanyagolható, hogy még jelenleg is 16 főosztályi szintű szervezeti egység működik a tárcánál, miközben a termőföld-felület 1/4-én meglévő erdők ügyeire – munkaidejük 100%-ában – pedig egy osztály.

Ugyancsak figyelemre méltó az erdészeti ágazat közigazgatási háttérintézményeinek (annak regionális igazgatóságainak, valamint központjának) beintegrálódása – több más szakágazati háttérintézménnyel együtt és egyidejűleg – az egységes Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal központi és megyei szervezeteibe. Ez azt jelenti, hogy a korábbi Állami Erdészeti Szolgálat önálló intézményi jogi személyisége megszűnt, munkáltatói jogokat gyakorló első számú vezetők az új szervezeti egységekben nem okl. erdőmérnökök és megnyílik annak lehetősége, hogy erdészeti ügyet bármely köztisztviselő intézhessen. (Egyébként a valamivel több, mint 2 évvel ezelőtti ÁESZ akkori mintegy 560 fős személyi állománya jelenleg mintegy 350 fő.)

Mindezek sajnos megnyithatják a lehetőséget az erdészet „diszciplináris autonómiája” jövőbeni megszűnése előtt. Ez az erdőmérnök- és az erdésztechnikus-képzés jövőbeni létjogosultságának megkérdőjelezhetőségét is jelentheti, amit sajnos a szakmán belül is hangoztatnak néhányan, még az „Alma Mater” falai között is.

Természetesen én is itt élek, ebben a közegben, ahol természetesen más szakterületeken is végbemegy a miénkhez hasonló racionalizálási, leépítési és integrációs folyamat, de ennek arányai és sebessége azért az erdészeti ágazatban negatív tendenciájú eltéréseket mutatnak.

Hosszabb távú gondolkodást igénylő szakmánkban az erdőmérnök aranyoklevelét 50 évvel a végzése után veheti át, tehát a „felezési idő” 25 év, azaz jelenleg (2007-25=1982) az 1982 előtt végzetek lassan kezdenek kifelé indulni, s így a jövő formálása az 1982 után végzetekre hárul. Miért mondom ezt így el? Azért, mert az Erdészeti Lapok legutóbbi áprilisi számának 146. oldalán található bekeretezett cikkhez csatolt csoportképen (ami egy, a XIX-XX. századfordulós elemi iskolai tanévzáró fotóra emlékeztet, hiszen a nebulók nem a hagyományos érettségi tabló mellképein található) szereplők közel felének erdőmérnöki oklevelén az 1982-es évszám található. Nem gondo-

lom, hogy az államigazgatási közép-csúcsvezetők kiválasztási szempontja egy évszám lehetne. A közeljövőben majd kiderül, hogy pl. a Philip Morris argentinai leányvállalata humánpolitikai elveinek ez megfelel-e.

Egyébként valamivel több, mint 2 éve nemzedékváltás is lezajlott az államigazgatás ágazati minisztériumi szintjén, s személy szerint azóta is „kövületnek” érzem magamat – szeniorak még nem.

Holdampf Gyula

okl. erdőmérnök, küldött,
az OEE Budapesti FVM Helyi Csoport elnöke

(A szerkesztő megjegyzése: A kialakult szokásrend szerint a Lapok mind az elnökségi üléseken, mind a választmányi üléseken elhangzott hozzászólások jegyzőkönyvben rögzített – 1-2 mondatos, tömörített – lényegét szokta közölni. Ennek jórészt terjedelmű, és ebből adódóan pénzügyi oka van. Most mégis eleget teszünk Holdampf Gyula helyi-csoportelnök kérésének, tekintettel arra, hogy írásával rávilágít a minisztériumban az elmúlt évek folyamán lezajlott, ágazatunkat érintő degradálódási folyamatokra, melyekről konkrét adatokat közöl. Eleget teszünk kérésének annak ellenére, hogy írását korábban már megjelentette az Erdőgazdaság és Faipar júliusi számában is.)

Az Erdészeti Lapok előfizetői minden bizalommal érdeklődéssel olvasnák a szerzőtől azt az összefoglalót is, melyben feltárná, hogy a minisztériumban töltött hosszú évtizedei alatt miért következtetett be az említett leépítési folyamat, hiszen annak nemcsak tanúja, hanem szereplője is volt.)

**Jogsegély szolgálat
Dr. Derzsenyi
Tibor**

Telefon: (30) 908 2812

**Hirdessen az
Erdészeti Lapokban!**